

Bladerend in het archief WCW rond het jaar 1973 komen niets dan goede herinneringen boven drijven. De copieën waren nog fotocopieën en dus zeer vergeeld, de brieven op vloeidun doorslagpapier, de teksten kompakt en de besluiten verdergaand dan in menige werkgroep van vandaag na een jaar vergaderschema bereikt kan worden.

We wilden allemaal zo graag bouwen want nieuw was nog vooruitgang en dus beter dan oud en bestaand.

Kijkend naar de luchtfoto van het WCW terrein vóór het bouwen en nog geheel bezaaid met volkstuinjes rondom het FOM instituut besef ik dat het amoveren van deze tuintjes vandaag politiek niet meer zou lukken. Het plan zou er heel anders uit moeten zien, protesten ontziend en actiegroepen vermijdend zouden de tuintjes moeten blijven en het WCW toch moeten bestaan.

Het leek ons aardig een alternatief voor deze gedachte op papier te zetten en het hierbij aan te bieden aan het sympathieke maar van een horzelachtige aandacht voor de verhalen van architecten voorziene lid van de bouwcommissie; Jan Nuis.

Eenmaal weg uit dat centrum van wetenschap weet je nooit wat dit nog voor mooie gedachten kan aktiveren.

Het plan is in alle eenvoud geniaal.

Op de rand van het bouwterrein wordt een gebouw opgetrokken van drie lagen hoog als een gesloten muur om het terrein hetwelk verder gebruikt blijft door de volkstuinjes.

Zelfs de oude IKO gebouwen worden geamoveerd en weer volkstuinjes in ruil voor wat offers aan de randen.

De totale lengte van twee en een halve kilometer scheidt problemen zowel als voordelen. Intern verkeer zal per rijwiel moeten plaatsvinden, hiertoe bestaat de gang uit een trottoir ter weerszijden met in het midden een rijwielpad.

Parkeren kan voor de deur evenals de rondrijdende bus 66 stopt bij alle hoofdingangen.

Esthetisch zal een en ander nog nader moeten worden uitgewerkt.

Maar de stadsdeelraad zal hiermee alle inspraakronde's doorkomen want dit is pas sociale vernieuwing.

Namens architectengroep 69 Groenhout,

Rob Poel

